

عنوان مقاله:

جایگاه صفات خدا در سرشت نیایش در ادیان توحیدی

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

قاسم کاکایی - رییس دانشکده الهیات و استاد دانشگاه شیراز

مهدی مومنی - دانشجوی دکتر رشته تصوف و عرفان اسلامی دانشگاه ادیان و مذاهب قم

خلاصه مقاله:

سرشت نیایش در ادیان توحیدی دارای دو سوی اصلی است که عبارت است از: خداوند انسان. در سمت اصلی این سرشت، خداوند قرار میگیرد که ایمان به او باعث شکل گیری نیایش میشود. این ایمان عبارت است از اعتقاد به وحدانیت او و داشتن ایمان به اینکه تنها او شنونده هر نیایش است. اعتقاد به توحید خداوند در نیایش دین دارانه، زمانی معنا مییابد که انسان بداند، شرط آغاز هر نیایش داشتن روح یکتاپرستی و اعتقاد به وجود صفاتی در خداوند برای برآوردن هر نیایش است. این صفات درکنار اعتقاد به روح یکتا پرستی اصلی مهم در سرشت نیایش است که در هر یک از سه دین توحیدی به آن توجه گردیده است. صفاتی که توجه به آنها در نیایش ضروری است. این صفات گاه جنبه ای تنزیهی و گاه وجهی تشخیص وار پیدا کرده و اثر مستقیمی در سرشت نیایش به درگاه خداوند دارد. محور اصلی این پژوهش بررسی این صفات در ادیان توحیدی و تاثیر آنها در سرشت نیایش میباشد. با مطالعه منابع سه دین ابراهیمی میتوان صفات خداوند را در هر دین بررسی کرده و مشاهده کرد که در این خصوص سه نظر کلی میان عالمان ادیان ابراهیمی وجود دارد. نخست: تنزیه محض، دوم: تشبیه و تجسیم صرف و سوم: نظر تعادل میان تنزیه و تجسیم و در پایان به این نتیجه رسید که راه ورود به سرشت نیایش و تحقق آن توجه به تعادل میان تشبیه و تنزیه است.

کلمات کلیدی:

تنزیه محض، تشبیه صرف، تعادل تشبیه و تنزیه، سرشت نیایش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/581204>

